

Nr 25.

Bevillningsutskottets betänkande i anledning av Kungl. Maj:ts proposition angående utsträckning i vissa fall av i 8 § 1 mom. tulltaxeförordningen stadgade tidsfrister för åtnjutande av tullfrihet.

I en den 28 februari 1947 dagtecknad, till bevillningsutskottet hänvisad proposition, nr 119, har Kungl. Maj:t, under återopande av propositionen bilagt utdrag av statsrådsprotokollet över finansärenden för samma dag, föreslagit riksdagen medgiva, att Kungl. Maj:t må för tiden 1 juli 1947—30 juni 1948 i särskilda fall medgiva utsträckning av tullfrihet, varom i 8 § 1 mom. tulltaxeförordningen stadgas, utöver i nämnda författningsrum bestämd längsta tid.

Av statsrådsprotokollet i ärendet inhämtas bland annat följande.

Enligt 8 § 1 mom. tulltaxeförordningen må på särskild framställning tullfrihet under viss tid medgivas bland annat för åtskilliga i nämnda författningsrum angivna varor och emballage, vilka inkomma till riket men äro avsedda att återutföras ävensom för instrument m. fl. föremål, vilka införas under sådana omständigheter, som i 5 § f) tulltaxeförordningen avses, men för vilka tullfrihet enligt sistnämnda stadgande icke medgives.

Sådan tullfrihet må icke medgivas för längre tid än ett år från införseln, dock må tiden utsträckas till högst två år i avseende å varor, som inkomma för att användas antingen såsom modeller eller mätverktyg eller för annat dylikt ändamål vid tillverkning av exportvara eller ock vid avprovning av vara, som är avsedd att utföras.

Genom proposition den 2 februari 1945, nr 51, föreslog Kungl. Maj:t riksdagen att bemyndiga Kungl. Maj:t för tiden 1 juli 1945—30 juni 1947 att i särskilda fall medgiva utsträckning av tullfrihet, varom i nyssnämnda författningsrum stadgas, utöver däri bestämd längsta tid.

Sedan riksdagen i skrivelse den 10 mars 1945, nr 74, lämnat det begärda bemyndigandet, har Kungl. Maj:t, efter framställning i varje särskilt fall av vederbörande varuhavare, meddelat beslut, huruvida och i vad mån tullfrihet fått åtnjutas utöver i omförmälda författningsrum stadgad längsta tid.

I skrivelse den 23 januari 1947 har generaltullstyrelsen anfört, att — även om det finge anses önskvärt, att ifrågavarande undantagsbestämmelse numera kunde upphöra — skäl talade för att bemyndigandet förlängdes under någon kortare övergångstid, samt förordat fortsatt giltighet under ytterligare ett år.

Till stöd för det i den föreliggande propositionen framlagda förslaget har departementschefen anfört följande:

»Såsom skäl för ifrågavarande bemyndigande att utsträcka tidsfristerna för temporär tullfrihet i vissa fall angavs, då bemyndigandet första gången begärdes genom proposition till 1941 års riksdag, den av de avspärrade eller försvårade handelsförbindelserna utåt betingade svårigheten att återutföra varor inom stadgad tid. Även om mera normala förhållanden numera ha inträtt, förefinnas alltjämt vissa hinder för utrikeshandeln. Möjlighet torde därför böra beredas Kungl. Maj:t att under någon kortare övergångstid medgiva sådan utsträckning av tullfriheten, varom nu är fråga. Jag förordar därför, att riksdagens bemyndigande härtill inhämtas. Såsom generaltullstyrelsen ifrågasatt torde fullmakten endast böra gälla för tiden 1 juli 1947—30 juni 1948. Jag förutsätter, att den må tillämpas även i fråga om redan utgångna tidsfrister i fall, då tull ännu icke erlagts.»

Utskottet, som icke funnit anledning till erinran mot Kungl. Maj:ts förslag, får hemställa,

Utskottet.

att riksdagen måtte bifalla Kungl. Maj:ts förevarande proposition nr 119.

Stockholm den 18 mars 1947.

På bevillningsutskottets vägnar:

ELON ANDERSSON.

Närvarande: se under betänkandet nr 24.